

CHÚNG TA CÓ LỖI

Có những nỗi đau không thể nói thành lời, vì mỗi khi cất tiếng, lòng ta như bị xé nát. Nhất là đối diện những chia rẽ trầm trọng trong lòng Hội Thánh, mà Hội Thánh ấy lại là Hội Thánh tại Việt Nam, lẽ ra phải hết sức được kính trọng và yêu mến.

Có những lúc phải dừng lại, lặng yên và khiêm tốn nghiêm túc nhận ra lỗi lầm. Không chỉ là những lỗi nhỏ trong đời thường, nhưng là những lỗi lớn, lỗi nặng, lỗi trước lịch sử, lỗi trước Thiên Chúa và Hội Thánh của Chúa.

Đó là nỗi đau vì những chứng nhân không còn biết làm chứng; những kẻ được sai đi nhưng lại co cụm trong ích kỷ của bản thân; những kẻ được trao phúc âm nhưng lại để Tin Mừng phai nhạt trong chính cuộc sống của mình.

Thánh Phaolô từng thốt lên: *“Khốn thân tôi nếu tôi không rao giảng Tin Mừng”* (1 Cr 9, 16). Nhưng nhiều khi, thay vì khắc khoải bởi Tin Mừng chưa được loan báo, ta lại tự mãn, lại trào ra những thứ phản Tin Mừng, và chọn đi theo sự đổ nát cùng những tranh giành, tranh chấp, thù hận với đầy đủ mọi thứ chỉ thuộc về những tâm thường, những hấu thắng trong sự mong manh...

Chúng ta đã để *“cánh đồng lúa chín mênh mông”* (x. Mt 9, 37) cứ ngày càng mênh mông hơn, vì thiếu vắng những người thực sự dám gieo, dám gặt, dám hy sinh.

Nếu im lặng, thì sự im lặng ấy lại dễ trở thành đồng lõa. Vì thế, trong nỗi đau xót và lòng thống hối, tôi xin được cùng anh chị em nhìn lại chính mình, để thưa với Chúa rằng: *“Lạy Chúa, Chúng con có lỗi”*.

I. CHÚNG TA CÓ LỖI VỚI THIÊN CHÚA VÀ CHÚA KITÔ.

Chúa Giêsu phán: *“Anh em là muối cho đời... là ánh sáng cho trần gian”* (Mt 5, 13-14). Nhưng không ít lần, thay vì làm muối ướp đời, chúng ta lại để chính mình nhạt nhòa, thậm chí trở thành có cho đời khinh dể. Không ít lần, thay vì làm ánh sáng, ta lại gây tối tăm, che mờ dung nhan Chúa Kitô.

Khi chia rẽ, gây gương mù, hoặc để đam mê quyền lực, lợi ích hay tự ái cá nhân lấn át, ta đã không làm chứng cho Tin Mừng tình yêu, mà còn làm vấy bẩn dung nhan Chúa Kitô trước thế gian. Như Thánh Phaolô đau đớn nhắc nhở: *“Danh Thiên Chúa bị phỉ báng giữa chư dân chính vì các ngươi”* (Rm 2, 24).

Chúng ta đã nhận được hồng ân cứu độ từ chính Máu Thánh Chúa Kitô, đã được đón nhận Thánh Thần làm sức mạnh, đã được thừa hưởng một gia sản vô giá là Hội Thánh, nhưng nhiều khi lại sống như thể Thiên Chúa không hiện hữu, như thể đức tin chỉ là một thói quen. Chúng ta đã làm cho Danh Chúa bị xúc phạm, thay vì được tôn vinh. Chúng ta có lỗi với chính Đấng đã yêu thương mình đến cùng.

II. CHÚNG TA CÓ LỖI VỚI CÁC THÁNH TỬ ĐẠO, VỚI CÁC TIỀN NHÂN VÀ LỊCH SỬ.

Người Con Một Thiên Chúa đã đổ máu mình để khai sinh Hội Thánh. nhưng chúng ta là chi thể lại làm cho Thân Thể Ngài rách nát vì chia rẽ, vì gương mù gương xấu.

Biết bao thánh nhân đã đổ hết sức giữ cho đức tin tinh tuyền và sáng chói. Trong số đó có hàng hàng lớp lớp các anh hùng tử đạo hiến dâng máu đào, hiến dâng mạng sống bảo vệ đức tin, bảo vệ thanh danh Hội Thánh.

Biết bao nhà truyền giáo bỏ quê hương, xả thân gieo hạt giống Tin Mừng trên mảnh đất này. Biết bao tiền nhân, cha ông chúng ta đã sống âm thầm, chịu bao bách hại, chỉ để giữ vững một gia sản đức tin tinh tuyền cho thế hệ mai sau.

Cũng vậy, các bậc tiền nhân đã dày công, đã bỏ cả mạng sống, dấn thân vào hiểm nguy, khai phá từng mảnh đất, gieo vãi Tin Mừng trong nước mắt và máu đào.

Vậy mà chúng ta – những người được hưởng gia tài quý giá ấy – lại không ít lần phung phí, thờ ơ, phản bội, dễ dàng để đức tin bị bào mòn bởi thói quen, bởi tính toán trần tục. Nhiều khi chỉ vì muốn vinh danh cá nhân, đã làm đức tin của mình bị nhuốm màu nhơ nhớp, có khi đã hoen ố.

Thay vì viết tiếp những trang sử hào hùng, mỗi khi tranh chấp, chống phá nhau, gieo gương xấu, chính là lúc chúng ta đang viết thêm những trang đen tối trong lịch sử Hội Thánh. Chúng ta đã để lịch sử bị nhuốm thêm những trang u ám vì sự yếu hèn của mình. Và như thế, chúng ta có lỗi với quá khứ, với các thánh, với lịch sử cứu độ.

III. CHÚNG TA CÓ LỖI VỚI HỘI THÁNH, VỚI ANH CHỊ EM MÌNH.

1. Hội Thánh vừa là Nhiệm Thể vừa là Hiền Thê của Chúa Kitô. Thay vì xây dựng và tô điểm, mỗi khi gây thương tích cho Hội Thánh, chúng ta không chỉ làm tổn thương, mà có khi còn đập đổ và bôi lem dung nhan Hội Thánh.

Chỉ biết khoác lên mình thứ cá nhân chủ nghĩa, chỉ có bản thân tôi, và tôi phải chiến thắng bằng mọi giá, chính là lúc ta đang làm đau đớn Thân Thể và hành hạ Hiền Thê của Chúa. Công đồng Vaticanô II dạy: *“Hội Thánh là bí tích phổ quát của ơn cứu độ”* (LG 48). Thế nhưng, thay vì là dấu chỉ cứu độ, đôi khi chúng ta lại trở thành có gây vấp phạm.

Lỗi của chúng ta không chỉ trong hành động công khai, mà còn cả trong sự im lặng đồng lõa, khi thấy những xúc phạm, những sự thật ngang trái gây nên bao nhiêu đổ vỡ, mà lại cố tình che giấu, không dám lên tiếng.

2. Chúng ta có lỗi với anh chị em tín hữu, nhất là những người bé mọn, những người nghèo khổ, đơn sơ, vì gương mù của ta đã khiến họ mất niềm tin. Chúa nói: *“Ai làm có cho một trong những kẻ bé mọn đang tin đây phải sa ngã, thì thà buộc cối đá vào cổ nó mà quăng xuống biển...”* (Mc 9, 42).

Mỗi lời nói vụng về, mỗi thái độ cứng cỏi, mỗi sự lạm dụng quyền lực hay xúc phạm phẩm giá – dù là thể lý, tinh thần hay thiêng liêng – đều là một vết dao khứa vào Trái Tim Chúa và vào niềm tin mong manh của người nhỏ bé.

3. Chúng ta có lỗi với những tâm hồn đang cháy lửa tông đồ, vì sự chia rẽ và ghen ghét của ta làm họ nản lòng. Chúng ta có lỗi với những người thiện chí ngoài Kitô giáo, những người từng ngưỡng mộ Hội Thánh, nay cảm thấy hụt hẫng vì sự bất trung của ta.

4. Chúng ta có lỗi với anh chị em các tôn giáo bạn, họ người từng ngưỡng mộ và tin tưởng Hội Thánh, nhưng nay thất vọng vì gương mù của chúng ta.

Vì thay vì cho họ thấy khuôn mặt yêu thương của Chúa Kitô, chúng ta lại cho họ thấy sự vô cảm, sự khép kín, thậm chí là sự loại trừ, mà tệ nhất là sự nhân danh Thiên Chúa, nhân danh Lời mặc khải, giáo lý và lề luật của Chúa để hằn thù nhau, loại trừ nhau.

5. Chúng ta có lỗi với người vô thần. Thay vì giúp họ gặp gỡ dung nhan Thiên Chúa giàu lòng xót thương, ta lại làm họ càng có lý do để phủ nhận Ngài.

6. Chúng ta có lỗi với những người đã rời xa Hội Thánh. Có những con chiên đã bỏ đàn vì bị tổn thương bởi chính chúng ta. Chúa để lại 99 mà đi tìm 1 (x.Lc 15, 4-7), còn chúng ta đôi khi để mặc họ trôi đi trong im lặng. Chúng ta có lỗi vì thiếu bước chân tìm kiếm, thiếu cuộc gọi hỏi thăm, thiếu vòng tay trở về. Xin Chúa cho chúng ta có trái tim của Mục Tử Nhân Lành.

7. Chúng ta có lỗi với thiên nhiên, công trình sáng tạo của Thiên Chúa, vì sự vô trách nhiệm, vì thái độ coi thường môi sinh, làm tổn thương chính ngôi nhà chung mà Chúa trao cho loài người.

“*Laudato Si*” nhắc chúng ta chăm sóc trái đất như ngôi nhà chung. Khi lối sống và quản trị của ta gây lãng phí, hủy hoại môi sinh, làm người nghèo càng nghèo thêm – ta cũng làm tổn thương kế hoạch của Thiên Chúa trong tạo dựng. Ta cần nhận lỗi và hoán cải sinh thái, từ những chọn lựa rất nhỏ.

IV. CHÚNG TA CÓ LỖI VỚI THẾ GIỚI, VỚI CHÍNH MÌNH VÀ VỚI TƯƠNG LAI.

Hạt giống Tin Mừng vốn đã khó gieo trong mảnh đất hôm nay – một thế giới đầy hoài nghi và khước từ. Nhưng chúng ta lại làm cho “cánh đồng truyền giáo” vốn đã rộng, càng thêm menh mông, vì chính gương mù của chúng ta.

Chúng ta được gọi làm con cái Thiên Chúa, nhưng nhiều khi sống như những kẻ mồ côi. Chúng ta có ơn gọi nên thánh, nhưng lại dễ dàng thỏa hiệp với tội lỗi. Chúng ta đã lãng phí biết bao ơn Chúa, để rồi phải mang một tâm hồn chai sạn, bất an, và cần cỗi.

Chúng ta không chỉ có lỗi với hiện tại, mà còn có lỗi với tương lai, với các thế hệ con cháu, vì đã không trao lại một Hội Thánh tinh tuyền như đã lãnh nhận, lại để lại những vết nhơ, những vết thương chưa kịp hàn gắn.

Đặc biệt với những bạn trẻ khao khát sự thật, công lý và vẻ đẹp của Tin Mừng, nhưng nơi chúng ta, họ gặp chia rẽ, nóng giận, thiếu gương mẫu. “*Christus Vivit*” đòi ta phải “*đồng hành, lắng nghe và nâng đỡ ước mơ của người trẻ*”. Khi làm họ nản lòng hay mất niềm tin vào ơn gọi linh mục – tu sĩ – hôn nhân thánh, chúng ta có lỗi. Chúng ta cần phải cam kết trở lại với sự hiện diện kiên nhẫn, giáo dục lương tâm, và nêu gương trong sạch.

V. CHÚNG TA CÓ LỖI VỚI ĐỜI SỐNG CẦU NGUYỆN VÀ LỜI MỜI GỌI HIỆP NHẤT CỦA CHÚA KITÔ.

“*Phụng vụ là đỉnh cao và nguồn mạch của đời sống Hội Thánh*” (Sacrosanctum Concilium, số 10); “*Lời Chúa là linh hồn thần học*” (Dei Verbum, số 24). Vậy mà chỉ vì không thể chấp nhận nhau, ngày qua ngày, chúng ta cử hành mọi lễ nghi cao cả ấy trong bầu khí đổ vỡ, giữa lúc nội tâm đầy xáo trộn, đầy mưu toan, đầy ganh ghét. Biết đâu, có khi trong nội tâm ấy còn nuôi ý chí trả thù nhau. Và thực tế, có thể đã từng trả thù bằng quyền lực, bằng thái độ, bằng hành động, bằng sự bêu rếu nhau trên không gian mạng...

Khi ta cử hành hội hột, sao nhãng việc yêu kính Thánh Thể, yêu kính Thiên Chúa, xem nhẹ việc giảng dạy, lười luyện tập cầu nguyện, luyện tập lòng khoan dung tha thứ – ta đã làm suy kiệt mạch nguồn ân sủng của cộng đoàn. Chúng ta thật sự có lỗi. Không chừng chúng ta đã và vẫn đang phạm sự thánh.

Hãy luôn nhớ lời khẩn nguyện của Chúa: *“Xin cho tất cả nên một... để thế gian tin”* (Ga 17, 21). Khi chúng ta thờ ơ với tinh thần hiệp nhất, nói năng và hành động gây chia rẽ, thiếu tôn trọng anh em, ta làm mờ chứng tá Tin Mừng (x. Unitatis Redintegratio, số 1). Chúng ta cần nhận lỗi và học sống *“sự thật trong đức ái”* (Ep 4,15).

VI. MỘT LỜI KÊU CẦU THỐNG HỐI.

Trước nỗi đau của sự chia rẽ nơi này nơi kia trong lòng Hội Thánh Việt Nam, thậm chí có nơi chia rẽ trầm trọng, chúng ta chỉ có thể cúi mình, thưa với Chúa như Thánh Vịnh: *“Lạy Chúa, xin thương xót chúng con, vì chúng con đã xúc phạm đến Chúa”* (Tv 51, 3). Và cùng với Đức Thánh Cha Phanxicô, chúng ta tha thiết xin: *“Xin tha thứ cho những lúc chúng ta, là Hội Thánh, đã không hành động như Tin Mừng đòi hỏi”* (Tông huấn Evangelii Gaudium, số 121).

Chúng ta có lỗi. Nhưng nếu biết khiêm tốn nhận lỗi, thống hối và trở về, thì chính nơi vết thương ấy, ân sủng sẽ đổ xuống. Chính nơi những mất mát ấy, Chúa sẽ làm nảy sinh mùa gặt mới. Vấn đề không phải là giấu đi tội lỗi, nhưng là khiêm nhường sám hối, để Chúa Kitô thực sự được tôn vinh nơi Hội Thánh.

Chứng kiến những xung đột ê chề, mỗi người hãy sắp mình thờ lạy và thống hối. Hãy thật thà nhận mình có lỗi với Chúa, với Hội Thánh, có lỗi với lịch sử, với nhân loại, với chính linh hồn mình. Cúi đầu thật sâu mà xưng thú trong đức tin và lòng mến, như người con hoang đang trở về xin được thứ tha.

Xin cho từng người biết khóc than thực sự, biết ăn năn thực sự, và biết làm lại từ đầu, không nhìn vào người đối diện để lên án, trả đũa, trả thù, nhưng nhìn vào bản thân để khóc cho tội của mình như thánh Phêrô, nhằm bù đắp phần nào những mất mát mà lỗi lầm của bản thân đã gây ra. Xin đừng đem những guom nhọn, những mũi giáo sắc lẹm mà chém nhau nữa. Xin đừng để những gương mù đầy thêm một linh hồn nào xa Chúa nữa.

Xin thương đến Hội Thánh, vì dù có xây trên đá, vẫn đang oằn mình trước sóng gió. Hội Thánh cần sự thật, cần tình yêu, cần bàn tay vun bồi của mỗi chúng ta.

Chúng con hãy cùng cầu nguyện cho nhau, cho chính mình cho những ai, vô tình hay cố ý, làm tổn thương Thánh Danh Chúa và dung mạo Hội Thánh. Tất cả chúng ta hãy cùng hoán cải, để từ chính những vết thương, Hội Thánh lại sáng lên vẻ đẹp lòng thương xót của Chúa.

Chúng ta cùng nài xin các thánh tử đạo cầu bầu. Chúng ta tiếp tục cầu xin cho thế hệ mai sau vẫn còn có thể tin tưởng nhìn vào Hội Thánh mà thấy rạng ngời dung nhan Chúa Kitô, Đấng đã yêu thương đến hiến mình vì chúng ta.

Lm JB NGUYỄN MINH HÙNG